

Divadelní Koječák

aneb Mlčení Divadelních Koječáků

03/25
sobota
ročník 14°

...u čeho budete mlčet zítra:

11.00 / STARÁ ARÉNA OSTRAVA:

HOUBOVÁ POLÉVKA NADĚŽDY KONSTANTINOVNY KRUPSKÉ

cca 16.00 / VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ A UKONČENÍ 31. ROČNÍKU

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- V pátek se rozpoutala velká debata ohledně obvyklého sobotního divadelního večírku, kteréžto téma postupně probublávalo už od středy. Večírek je totiž letos zrušený, protože neměl žádnou úroveň, nechodily na něho soubory, Milan tam hrál zbytečně na harmoniku a celkově to nikam nevedlo, jenom jsme se tady sami opíjeli, což se stejně děje už v průběhu celé přehlídky, tak na co se tady ještě budeme speciálně scházet. Jenomže najednou jako by si všichni všimli, že v programu není naplánovaný sobotní divadelní večírek, a opět se začaly

kupit stížnosti v tom smyslu, proč se ten skvělý divadelní večírek letos nekoná, že si tam lidi stejně sednou a budou tam sedět se spoustou vína a chlebíčků, dokud nepřijde stréc Milan a nezačne hrát na harmoniku ty jeho úžasné šlágry ve stylu Karla Hegnera. Aby toho nebylo málo, tak se ukázalo, že v sobotu hodlá přijet velké množství kamarádů a známých od souborů, s čímž se nepočítalo a tím pádem máme vzhledem ke zrušenému večírku nedozásobný bar.

- Vladimír Fekar odpoledne odjel do Zlína a zapomněl si na Sokolovně telefon. Ten byl ale v bezpečí, hlídali jsme ho v redakci Kojecáka, abychom věděli, co máme psát do časopisu.

- Večer se Svača pod tlakem událostí trochu urazila, protože Maruška Němečková si v kanceláři půjčila pastýřskou vestu, kterou sem sama před časem přinesla jako rekvizitu, na což už ale zapoměla. Šla se tedy optat Svači, jestli to náhodou není její vesta, ve které v Uhřetěvích zamlada pásala kozy a kačenu.

- Nikdo se nechtěl přiznat ke zrušení sobotního divadelního večírku. Zřejmě k tomu došlo samovolně.

- O stréca Milana se k večeru pokoušel zánět pobřišnice, což si vygooglil na internetu. Psali tam, že je to smrtelné onemocnění, a tak si šel uvařit heřmánkový čaj. Snad mu to po té čokkové polévce, dvou guláších, třech panácích rumu, pěti zákuscích a čtyřech pivech pomůže.

- Při večerním představení byl opět problém s teplem v sále, že prý máme zapnout klimatizaci, jenže ta hučí hercům do dialogů, jak už bylo řečeno. Takže jsme po přestávce otevřeli okna v sále na ulici, což byl také velmi dobrý nápad.

CITÁT DNE

„TADY HRAJE SAMÉ GOTTWALDOVÁK.“

Stréc Milan

NAJDI STO ROZDÍLŮ

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Strašidlo Cantervillské

Soubor: Malá scéna ZUŠ

Autor: Oscar Wilde

Režie: Martin Dominik Polínek

Cantervillské strašidlo je známá povídka od Oscara Wildea, která se zaměřuje na humor a paradoxní situace okolo strašidla, jež straší ve starobylém anglickém zámku Canterville, a americkou rodinu, která se do něj přistěhuje. Děj je plný vtipných situací a tematických kontrastů mezi anglickou tradicí a moderním americkým stylem života.

Pokud jde o dramatisaci této povídky na divadelní scéně, existuje velká řada adaptací. Můžeme se setkat s různými stylizacemi, které se snaží zachytit humor a poselství Wildeova díla. Důležitými prvky dramatisace jsou charakterové postavy, důvtipný dialog a situace, které zesilují kontrasty mezi postavami a jejich prostředím.

Některé divadelní společnosti se snaží zachovat Wildeovu původní textovou strukturu a humor, často v elegantním období viktoriánské Anglie. Tyto inscenace se zaměřují na komické interakce mezi postavami a charakteristickými rysy sira Simona. Modernější adaptace zachovávají základní zápletku, ale adaptují jazyk a situace tak, aby byly blíže dnešním divákům. Například některé zkoumají tematiku rodinných hodnot nebo ekologických problémů, což může přizpůsobit dílo současným trendům. V experimentálních adaptacích mohou být hranice mezi světem živých a nadpřirozeným posunuty, například použitím různých mediálních technologií. A některé inscenace se rozhodly zpracovat „Strašidlo cantervillské“ jako muzikál, čímž vnášejí do příběhu hudbu a tanec, což rozšiřuje emocionální dopad a smysl pro zábavu. Touto cestou se vydal i soubor Malé scény ZUŠ ze Zlína.

Režisér a současně i pedagog Martin Dominik Polínek připravil pro své studenty scénář, který se v zásadě drží dějových faktů povídky a staví svět tradičních až konzervativních hodnot anglického venkova proti vpádu materialistických názorů přicházejících z Ameriky. A z obou světů si chce dělat legraci. Navíc přidal pěvecká čísla, která sice nejsou vždy nositeli děje po vzoru muzikálů, ale slouží

k obohacení emotivního zážitku z představení. K tomu dobře poslouží i scénografie, snad jen promyšlenější by mohly být kostýmy ve smyslu odlišení obyvatel zámku od rodiny Otisových. Režie pracuje s tajemnou atmosférou, do inscenace zapracovává i Hruzyzpěvačky, skupinu dětí, která pomáhá dělat potřebná kouzla a drobné přestavby. Proti samotnému autorovi předlohy režisér a scénárista, „oživil“ postavu Lady Eleonory, což se může jevit jako dobrý nápad, je ale nutné jí vymyslet nějaký logický konec, aby se z inscenace bezdůvodně nevytratila.

Studenti hrají své postavy s radostí, temperamentem a dostatečnou zkušeností s divadlem. Snad by se mohli více sjednotit v hereckých prostředcích, abychom nezaznamenali tolik různých stylů od karikatur až po civilní projev. Dle mého názoru k humoru Oscara Wildea se spíše hodí věcně a suše podávaný humor. Pěvecká čísla zvládli studenti dle svých individuálních schopností, oceňujeme dobře slyšitelný zpěv bez portů.

Celkově představení v publiku zaznamenalo pozitivní ohlas. Je vidět, že režisér ví, co chce. V současné době je inscenace ve fázi logicky převyprávěného děje. Co chybí, je nějaké poselství, které by oslovilo humanistickou myšlenkou samotného autora o porozumění a lásce dvou odlišných světů.

Jaroslav Kodeš

KOLOKVIUM SE SOUBOREM PO PŘEDSTAVENÍ

Otázky na celý soubor

Jste spokojeni s publikem?

Dnes ano, dnes poprvé diváci tleskali po písničkách.

Co vám na zkoušení představení trvalo nejdéle a co bylo nejtěžší?

Nejdéle trvaly romantické scény, intenzivní tréninky a zkoušky trvaly tři čtvrtě roku.

Jaký očekáváte verdikt od poroty? Těšíte se?

Nevíme, co máme čekat, spíše se těšíme na oběd :-D Myslíme si ale, že to bude zajímavé – můžeme se něco dozvědět a posunout se dál.

Připravujete nějaká další představení?

Ano, chystáme moderní absurdní hru. Měla by být hotová do konce školního roku a jmenuje se „Jen tak“.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Emílie Sigmundová

Jak se vám líbilo představení?

Velmi, jen jsem měla pocit, že místy tam byla taková hluchá dějová místa.

Přišla byste zase?

No, výkon herců se mi velmi líbil, jen mě trochu zklamalo pojetí této hry, ale určitě bych se nebránila návštěvě jiného představení tohoto souboru.

A nakonec, myslíte si, že to bylo komediální představení?

Místy určitě ano.

Šimon Škrkánek

Jak se vám líbilo dnešní představení?

Dnešní představení bylo takové průměrné, nenadchne, ale ani neurazí.

Utkvělo vám nějaké poselství z představení?

Z představení jsem si odnesl to, že člověk může být potrestán i po smrti.

Jaké věkové skupině byste představení doporučil?

Představení bych určitě doporučil pro kategorii devět a více let.

Iva Zmeškalová

Jak se vám líbilo představení?

Představení hodnotím pozitivně, byť jsem zcela nepochopila zápletku a konec představení mi přišel lehce chaotický.

A jak hodnotíte výkony herců?

Výkony herců na rozdíl od dějové linky hodnotím pěti hvězdičkami. Obsazení se režii opravdu povedlo.

Nakonec, jaká postava se vám nejvíc zalíbila?

Nelze vybrat jen jednoho favorita, ale zalíbila se mi postava ducha Sira Simona a mladého Cecila.

DÍVKA Z ČÍSLA 2

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Co s námi teď bude?

Soubor: Spurníkův OS Sokola Litovel

Autor: Michal Schmalz

Režie: Pavel Soldán

Litovelští na podivné svatbě a jejich zaplevelená "zahrádka"

Spurníkův ochotnický soubor Sokola Litovel má svého autora. Michala Schmalze. Jak sympatické, že divadlo má odvahu vydat se cestami neprozkoumanými, neověřenými, tudíž riskantními. Má i poměrně zralou část hereckého souboru schopnou jevištně poměrně suverénně existovat na jevišti, v situacích, jež jsou z větší části spíše civilním dialogem, působí poměrně přirozeně. Kojetínským předložili komedii ze svatebního prostředí *Co s námi teď bude?* I s původní hudbou a písněmi Michala Schmalze. V režii Pavla Soldána. Hybridní tvar, který je jakousi zdlouhavou konverzační komedií bez výrazných dějových a situačních zvrátů, sleduje příběh svatečků, kteří se ocitnou na svatbě podivného páru, chronického sebevraha a chronické záchránkyne nevinných mužů, policejní vyjednačky, kterou záchránění muži přivedou opakovaně do chomoutu. Komédie plná absurdních zvrátů, v níž se například vyjeví tetička šlapka a strýček stárnoucí rocker nakonec jako rodiče ženicha, který musel celý život strávit v děčáku, v níž se více než ženich a nevěsta, kteří mají být na svatbě oddáni, řeší podivná dvojice dvou pochybných celebrit Marcela a Vivien, jimiž jsou všichni hosté patrně posedlejší než vlastními zpackanými životy, má možná i při své nepravděpodobnosti a vykloubenosti možnost být jakousi absurdní hříčkou, je však, přiznejme si, poněkud neohrabaně konstruován a mnohdy působí jako ryzí autorský konstrukt, který v závěru posílí i to, že mediální sňatek celebrit Marcela a Vivien byl zařízen hospitalizovanými pacienty psychiatrie... Autor se patrně ve snaze o civilní projev postav pouští do jakési nekonečné drobnokresby postavíček, zaplaví text, potažmo inscenaci množstvím motivů a planých dialogů, které od hlavní linie odbíhají, nebo motiv předkládají v nabobtnalé podobě. Vzniká tak dojem nepřehlednosti, nevíme, které téma je důležité, které je jen součástí rozbředlého

tlachání, s nímž bychom mohli sestavit nekonečný seriál hospodských historek, nikoliv však soudržnou divadelní hru. Je otázkou, co by výslednému tvaru nejvíce pomohlo? Dramaturgova ostrá tužka, která by škrtly odstranila vše, co je retardující odbočkou a která by nemilosrdně škrtla i situace a motivy, které se jeví jako zavádějící? Rychlejší tempo a spád? Nevím. Přepsat hru úplně nanovo v silách souboru rozhodně není a v případě tohoto titulu už je to nemyslitelné. Ale: dosáhnout při tomto námětu šedesáti minut čistého času /se zachováním všech písní/, možná bychom byli k výslednému tvaru mnohem méně kritičtí a absurdnost námětu i hybridní forma činohry a písní by byla zřetelnější a snad nakonec i sdělnější.

Písně, které jsou silnější stránkou souboru, to bohužel nezachrání, ačkoliv si v průběhu večera řekneme, že na takový divadelní koncert s pár úsečnými standupy všech členů souboru bychom třeba i rádi vyrazili, protože tahle litovelská parta je veskrze sympatická.

Divadlo je zkrátka jako zahrádka, něco zasadíte, a v dobré víře se pečlivě staráte o to, co jste zaseli. Ale ono ne vždy vyroste přesně to, co byste si přáli. Nebo si to špatnou přípravou půdy zkrátka zaplevelíte. Touto parafrází running gagu, který prostupuje celou inscenací jako utkvělá pravda svatebního hospodského, bych si dovolil skončit. A popřát souboru do příštích let úspěšnou úrodu. *Vladimír Fekar*

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Režisér Pavel Soldán, herečka Jana Chalupová, autor Michal Schmalz

Pokolikáté už v Kojetíně hraje?

Pavel: Myslím, že potřetí.

Jana: Já poprvé.

Michal: Já asi taky potřetí.

Máte nějaký herecký vzor?

Pavel: Těch je mnoho, ale snažíme se herecké vzory do

naší tvorby úplně nemíchat, protože chceme být autentičtí. Proto si neděláme moc předlohy a hrajeme hodně svoje hry, abychom právě byli my sami sobě předlohou.

Jana: Ač už mám nějaký ten pátek za sebou, tak ve svém životě vzory asi taky nežiju. Líbí se mi spousta herců, ale jako vzor asi nemám žádného.

Michal: Vzorů by se našla spousta, ale já odpovím jako autor, že vlastně píšu hercům postavy na tělo, takže žádný vzor tam v podstatě ani nemůže být.

Máte před vystoupením nějaký rituál?

Pavel: Náš rituál je takový, že se dostaneme do hrozného stresu, jestli ta scéna, kterou si vždycky vymyslíme, není příliš složitá, a jestli všechno klapne. A na klasické rituály potom nemáme čas, takže já ani nevím, kdy to představení začíná a kdy končí.

Jana: Tak Pavel při té trémě zapomněl, že my si dáváme pěstáka.

Michal: Někteří z nás nemůžou pít, takže já většinou roz-dýchávám.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Ivana Čerstvá, Hana Dvouletá

Jak se vám líbilo dnešní představení?

Ivana: Líbilo se mi to. Ke konci to bylo takové, že se herci opakovali a už bylo jasné, jaká je pointa, tak bych uvítala, kdyby to bylo trochu kratší.

Hana: Kdyby to bylo kratší, tak by to bylo lepší. Byl to takový

pelmel, pokus o vtip. Nebo vtipné to bylo, ale nevím, jak to přesně vyjádřit.

Jste častým návštěvníkem divadel?

Ivana: Ano, mám ráda kulturu, tak chodím do divadla na předplatné do Moravského divadla v Olomouci.

Hana: Snažím se vždy, když to jde, být tady na značkách.

Která scénka vás nejvíce zaujala nebo vás nejvíce pobavila?

Ivana: Když byli ti dva v psychiatrické léčebně.

Hana: Asi hospodský, ten byl z celého představení nejlepší.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Ve státním zájmu

Soubor: K.V.A.S. Karviná

Autor: Antonín Procházka

Režie: Lucie Ráčzová

V pátek večer jsme zhlédli NESoutěžní komedii souboru K.V.A.S. Karviná s názvem Ve státním zájmu.

Příběh se odehrává v bytě neúspěšného filmaře Eman, který má velké sny, ale žádné prostředky pro jejich uskutečnění. Aby se uživil, pronajímá svůj byt vlivnému záletnému politikovi. Když mu pak tajemný lobbista nabídne sponzory

pro jeho filmy výměnou za kompromitující materiál, Eman upustí od filmařských zásad a společně se svým sousedem Lumírem se zamotají do spletité sítě intrik. Lumír mezitím vzpomíná na svou nestandardní love story s vedoucí pionýrského tábora, která se znenadání znovu objeví v jeho životě.

Diváci si představení pochvalovali, bavili se hlavně postavou potrhleho vynálezce Lumíra, který často hořel nejen láskou, či politikou Domese, který svým charakterem připomínal osazenstvo poslanecké sněmovny.

Lenka Kusáková

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Ivana Židková

Jak dlouho jste zkoušeli odehrané představení?

Asi necelý rok. My se scházíme jednou týdně, takže je to vždycky delší proces.

Jaké míváte pocity před představením a po představení?

Před představením jsem nervózní a po představení přichá-

zí úleva a radost.

Jak dlouho se věnujete divadlu?

Já bych řekla, že víc než patnáct let. Ne-li víc.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Já jsem vždycky byla šašek, takže klidně i herečkou. Měla

jsem takové ty dětské sny, jaké děti mívají – veterinářka apod.

Jak jste se k divadlu dostala?

Úplně náhodou. Já jsem k divadlu vždycky chtěla, ale vůbec mě nenapadlo, že v Karviné by mohl být amatérský divadelní spolek. Jednou v noci jsem chatovala na internetu a našla jsem ho. Napsala jsem e-mail, že bych to chtěla zkusit. A ozvali se mi, pozvali mě na zkoušku, přišla jsem a podařilo se.

Kdybyste dostala nabídku na hraní ve filmu, přijala byste ji?

Určitě!

V jakém filmu byste chtěla hrát?

Mám ráda veselohry, ale ráda bych si zahrála i nějakou zápornou roli.

Například?

Například nějakou cholerickou žárlivou ženskou.

Roman Tomoszek

Jakou roli jste dnes hrál a co na ní máte rád?

Hrál jsem postavu Lumíra – vynálezce. A líbí se mi celej, já ho miluju. On je prostě boží.

Jak jste se dostal k divadlu?

Přes inzerát na úřadu práce před pětadvaceti lety.

Čím jste chtěl být jako malý?

Asi jako všichni popelářem, policajtem a vším možným. Nejvíc ale vedl popelář a policajt. Jaké prožíváte pocity před představením a po představení? Před představením je taková lehká normální nervozita, to je pokaždé. A po představení úleva.

Kdybyste dostal nabídku na hraní ve filmu, přijal byste ji?

Určitě ano. Už jsem hrál nějaké krátké roličky ve studentských filmech. Pomohl jsem jednomu režisérovi dostat se na filmovou fakultu.

A máte nějakou vysněnou roli?

Ne, asi ne.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Berenika a Justýna Fíkovy

Co říkáte představení?

B: Líbilo se mi moc, nejlepší byla baletní scéna bývalé baletky Reginy.

J: Bylo to velmi vtipné, nejvíc jsem se pobavila, když tomu borcovi – Lumírovi – cosi bouchlo a do toho se mu tam objevila jeho vedoucí.

Který z Lumírových vynálezů byste si vybraly? Neviditelný plášť, kouzelnou šálu, nebo čepec proti hluku...?

J: Já bych si vybrala asi tu čepici.

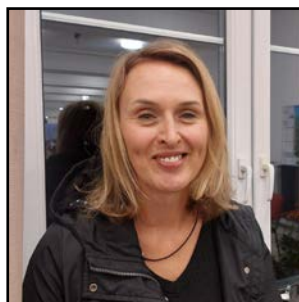
B: Já bych si vzala tu čepici a na přednáškách bych se tím odhlučnila.

J: Jo no, to by bylo dobrý, abych nemusela poslouchat v matice!

Volily byste číslo 11?

B: Ne. J: Ano!

Radana Nosková

Na čem jste byla naposledy v divadle?

Naposledy ve Zlíně na Třech mušketýrech, s Radovanem Králem.

Volila byste číslo 11?

Volila bych číslo jedenáct? Rozhodně! (smích)

Kdybyste dostala nabídku hrát v některém z Emanových filmů, přijala byste?

No, nevím, asi ne... Určitě nemám předpoklady pro to, abych hrála ve filmu.

Bohumír Židek

Jakou roli jste dnes hrál a co na ní máte rád?

Hrál jsem poslance. A co mám na té roli rád? Je to takový hajzlík, takový svůdník a ono se to dobře hraje. Když to člověk nedělá v reálném životě, tak je to takové trošku jiné.

Jak jste se k divadlu dostal?

Mě právě manželka Ivana oslovila, i díky ostatním kolegyním z divadla, jestli bych do toho nechtěl jít, že mají málo herců a že se moc neženou. Tak jsem řekl, že to zkusím.

Jaké míváte pocity před představením a po představení?

Hroznou trému, i když to třeba nedávám znát. Já mám trému před i během vystoupení. Po vystoupení se už cítím báječně.

A máte nějakou metodu, kterou tu trému zaháníte?

Zaháním to tím, že do sebe přijímám energii v tom smyslu, že chci být sebevědomý. Všechno jde stranou a pak to ze mě všechno spadne.

Jak dlouho se divadlu věnujete?

Jsem v souboru asi čtyři roky.

A čím jste chtěl být jako malý?

No, to je těžké. Už ani nevím, čím jsem chtěl být. Ale hercem asi ne.

Kdybyste dostal nabídku na hraní ve filmu, přijal byste ji?

Já už jsem na to starý, si myslím. Ale pokud by přišla nabídka na něco malého, tak asi jo.

Máte nějakou vysněnou roli?

Ha! Rozhodně ne záletníka. Je mi to jedno, ale spíš roli v komedii.

Shalissa Šušlíková

Co říkáte na představení?

Bylo to skibidácký. Ne, fakt jsem se po dlouhé době dobře pobavila a neměla jsem potřebu se pořád dívat na čas. Lumír byl mega chábr.

Kterou scénu byste vypíchla?

Ten balet byl luxusní. A závěrečná scéna první poloviny, kdy

byly na scéně všechny postavy, vládl tam strašnej chaos, Lumír sháněl minimax, objevila se tam Regina a slepá paní, to bylo vtipný.

Chtěla byste vlastnit neviditelný plášť?

Ano, já bych mega kradla (smích).

SOKOLOVO V OBRAZECH

Redakční rada: Hana Hásová Korábová, Vladimír Fekar, Petra Richter Kohutová, Jaroslav Kodeš, Hana Svačinová, Milan Zahradník, Lenka Kusáková, Pavla Košťálková, Šimon Havrlant, Michaela Hošťálková, Adam Juračka,

Tadeáš Zachrla, Quang Tu Le Foto: Jana Večeřová, redakce

Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača

tisk: MěKS Kojetín, 2025, zdarma

@DIVADELNI.KOJECAK

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

